

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. VI. Respondetur objectionibus Joannis Launoii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

238 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
catam promisit à portis Inferi non superandam, nunquam
permisit, nec permittet unquam, ut ab ipsius Petri Succes-
soribus ita concutiat, ut nisi à Concilio generali sine illis,
ac contra illos convocato, fulciatur, continuo ruitura sit. Nec
video qui potuerint Antistites Parisienses cum casum tanto-
perè timere, ut & sine summi Pontificis, & sine Concilii
generalis autoritate, remedium præparare festinaverint.

C A P U T VI.

Respondetur objectionibus Joannis Launoii.

1. **I**llustrissimus Cardinalis Bellarminus lib. 1. de Concil.
cap. 12. quærit, *cujus sit congregare Concilia*, qui titulus
sanè significat, cum non de facto, sed de jure movere quæstio-
nem. Et quia contra hæreticos disputat; Igitur, inquit, *con-*
venit inter nos, & Adversarios, Concilia Diocesana ab Episcopo, Provincia-
lia ab Archiepiscopo, Nationalia à Patriarcha, vel Primare convocari debent.
Itaque de Conciliis generalibus disputationem instituit. Quo
circa hanc conclusionem statim ponit; *Catholici munus convocandi*
Concilia generalia ad Romanum Pontificem propriè pertinere volent, sic tamen ut
possit etiam alius Pontifice consentiente, Concilia indicere; quin etiam satis sit,
si indictionem factam, ipse postea ratam habeat, & confirmet. At, si nec ipse
indicat Concilium, nec aliquis alius de ejus mandato vel consensu, nec ipse sal-
tem approbet indictionem, ILLVD NON CONCILIVM, SED CON-
CILIA BVLM FORE. Hæretici autem hujus temporis eam autoritatem Im-
peratori attribuunt. Jus illud deinde sex, aut septem argumentis
probat.

2. Capite autem sequenti solvit Adversariorum argumen-
ta ex eo præcipuè desumpta, quòd prima Concilia fuerint ab
Imperatoribus non à Pontificibus indicta, factum non negat,
imò satis apertè concedit. Sed primò respondet, argumento,
quod vocant ad hominem, scilicet frustra traditiones, aut
consuetudinem ab adversariis allegari, ut qui à traditione,
& consuetudine argumenta efficacia duci posse non admittant,
Secundò, consuetudini, consuetudinem opponendo; *Si enim,*
inquit, quatuor, aut quinque Concilia Imperatores indixerunt, plura quam
duo

duodecim indixerunt Pontifices, ut adversarii etiam fatentur. Tertio, dicendo, nullum esse Concilium generale Catholicum à solo Imperatore indictum, id est sine consensu, & auctoritate Romani Pontificis; quod intelligendum est juxta statutam initio conclusionem, ut Romanus Pontifex saltem approbaverit indictionem.

3. Joannes Launoius huic inter Bellarminum, & Hæreticos controversiæ se ingerens, non solum contra Illustrissimum illum Cardinalem stat, sed eum etiam injuriis afficit, quarum illa videtur gravissima, quod Bellarminus malæ fidei fuerit in referendis testimoniis, quibus utitur. Sed videamus, an ille melioris sit fidei?

4. Decem primis sextæ partis Epistolis certat pro convocatione Conciliorum Imperatoribus asserendâ; sed quâ intentione, mihi perspectum satis non est. Potest enim quintuplex moveri quæstio. Prima de facto, scilicet, utrum Imperatores Concilia convocaverint? Secunda utrum habuerint à se auctoritatem, & jus convocandi? Tertia utrum auctoritatem illam habuerint non consentiente, vel etiam renitente summo Pontifice? Quarta utrum illius convocationis jus Romano Pontifici competat? Quinta utrum ea uti possit sine consensu Principum?

5. Si Launoius primum tantum intendit, ut multiples quas cumulat auctoritates, suadent, frustra in Bellarminum insurgit, cumque injuriis laceffit. Fatetur enim Bellarminus pluries, etiam in verbis à Launoio relatis, Imperatores de facto prima Concilia convocasse.

6. Si secundum voluit Launoius, certè Theologi partes nullatenus explevit. Cum affirmanti incumbat onus probandi, debuit, ex regulis ab ipso sæpissimè repetitis, aliquo Scripturalo juxta unanimum consensum Patrum accepto, aut traditione probare, jus Concilia convocandi Imperatoribus competere, Scripturæ locus certè nullus est. Traditio Divina, vel Apostolica nulla est. Legimus e contra Apostolos plura Concilia habuisse, quorum convocationi absurdum est supponere intervenisse Principum Christianæ Religionis infensorum consensum, ut nullum sit apud Launoium argumentum negativum (qualia sunt apud ipsum ferè omnia) isto validiùs. Sed forte traditionem appellaret longam illam testimoniorum seriem,

M. C.
De
certalib;
leg. gallicanæ
CIII
231

240 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
riem, quibus ostendit, Concilia olim ab Imperatoribus con-
vocata fuisse. Sed hæc traditio ad factum pertinet non ad
jus, nec est illa traditio, quam intellexit Concilium Triden-
tinum, à quo suas illas regulas se mutuari falsim profiteretur
Launoius. Loquitur enim Concilium de doctrina à Christo,
vel saltem ab Apostolis ex instinctu, ac præcepto Spiritus
sancti ad nos quasi per manus transmissa; Cujusmodi non
sunt Historiæ convocationis Conciliorum ab Autoribus,
quos citat Launoius, conscriptæ. Accedit, quod traditio
Launoi non est perpetua, & constans in favorem Impera-
torum, ut ipse epistolâ ad Raymundum Formentinum fateri
cogitur his verbis; *Quin generalia Concilia, qua ante Florentinum ha-*
bita sunt, cum Roma, tum in Gallia, Lugduni, & Vienna, tum in Ger-
mania, Constantia, & Basilea, Romani Pontificis autoritate indita, &
convocata fuerint, dubitari merito nequit. Quibus quidem verbis non
excludit expressè Imperatorum autoritatem: sed hinc infe-
res, cujus affectus fuerit in sanctam Sedem Scriptor ille, qui
cum in ejus favorem veritate cogente loquitur, totum quod
vult dicere, dicere nequit. Scopus enim ejus epistolæ (vide
quantum illi debeat sancta Sedes ob prædictam confessionem)
est ostendere, Imperatorem consensisse Concilio Florenti-
no, atque ita quodammodo compensatam veterem discipli-
nam, quâ Principes Concilia convocabant. Cum igitur Lau-
noi Concilium Florentinum anterioribus opponat, tacite
tantum concedit, sed verbis non exprimit, anteriora sine
Imperatoris consensu fuisse convocata, quod certissimum
est, quodque ut Launoius aperte diceret, postulabat ejus in-
stitutum. Denique traditio seu exempla à Launoi adducta,
factum, non jus, de quo est quæstio probant.

7. Tertium, nempe jus illud penes Imperatores fuisse,
non consentiente, vel etiam renitente Summo Pontifice,
cum falsum sit, adhuc magis impossibile est, ut demonstretur
argumento Theologico, siquidem ex regulis Launoi pe-
tendum esset ex *Sacra Scriptura loco, juxta unanimum consensum Pa-*
trum accepto, vel ex traditione illa, de qua loquitur Concilium
Tridentinum.

8. Quæ sit Launoi mens circa quartum, scilicet, an sum-
mus Pontifex habeat jus convocandorum Conciliorum, non
facis

fatis apparet. Videtur id planè negare sub initium primæ Epistolæ 6. tomi; *Premittenda*, inquit, *atque expendenda mihi tria videntur*. Et primum num ex Scriptura sacra convocandarum Synodorum jus, & autoritas, cuiquam, Romano puta Pontifici, vindicari queat. *Vindicari nequit: siquidem Scriptura sacra locus nullus est, qui juxta unanimum consensum Patrum acceptus, uti accipiendum esse Tridentina Fidei regula præscribit, cuiquam id juris & autoritatis asserat*. Sed fortasse his verbis id tantum intellexit, quod pag. 9. dicit; *Personam congregantis Synodum, & Synodi congregationem ad bene, vel malè gestam Synodum pertinere nihil*; Hoc est, ut ipse explicat, non referre à quo congregetur Concilium, ut rectè celebretur. Id adhuc apertius tradit Ep. 8. Ex quo tamen non sequitur, non posse summum Pontificem, dum Ecclesiæ universæ necessitas exigit, Episcopos ad Concilium convocare, illosque non teneri convocanti parere. Doctrina enim esset Religioni perniciosissima. Cum enim aliunde doceat iudicium Papæ in definiendis fidei quæstionibus non esse infallibile, quoniam modo sifteretur hæresis grassantis cancer, si Papa non haberet jus, & autoritatem, imò, nec quisquam alius convocandi Concilii generalis, & Episcopi ut facillè contingere posset, si inter se dissentirent, aut etiam major pars convenire detrectaret? Quàm enim ægrè Galli ad Concilium Florentinum, ad Lateranense V. & ad Tridentinum accesserunt, quæ tamen propter suam, & fortè aliorum absentiam, generalia esse negabant, licet omnes generaliter convocati fuissent; Cujus difficultatis causa an in Principes, an in Episcopos referenda sit, non est hujus loci perscrutari. Hoc tantum observo, facillimè impediendam esse Conciliorum congregationem, si nullum sit summo Pontifici convocandi jus, nulla convocanti parendi Episcoporum obligatio. Atque ita periclitaretur Fides, & Religio, inutilis, & otiosa evaderet omnis Romani Pontificis autoritas, apud eos, qui à Romano Pontifice ad generale Concilium appellare licere, vel sentiunt, vel fingunt, ut ejus Decretorum vim eludant, expectantes Concilium, quod sciant non habendum, quodque fortè ipsimet impedituri sint.

9. Verùm non solum jus illud penes Romanum Pontificem esse, ut possit Episcopos ad Concilium cogere, quod

H h

nescio

M. C.
 de
 certatib;
 de Gallicana
 III
 731

242 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
nescio an inficiaretur Launoius, sed etiam, ut sine ipso Con-
cilium cogi non possit, quod Launoius negat, aut saltem vim
in tota Ecclesia non sint habitura ejus Decreta, tum ex jam
dictis colligitur, tum ex dicendis in aliis hujus libri capiti-
bus constabit.

10. Obscura est etiam mens Launoii circa quintum. Cùm
enim in loco supra citato fateatur, saltem tacitè, congregata
fuisse plura Concilia generalia Romani Pontificis autoritate,
sine Imperatorum consensu, autoritatem illam à Principum
consensu liberam esse agnoscere videtur: sed cur in eadem
Epistola contendit in Concilii Florentini Decreto, quo Græ-
ci cum Latinis in mutuam reducuntur concordiam, idè fieri
mentionem consensus Imperatoris, quia sine eo congrega-
tum fuerat Concilium, unde concludit; *Igitur inscriptione tali
compensata est disciplina vetus, quæ generales Synodi octo in Oriente Imperato-
rum jussu celebrata fuerant.* Cur tantùm in octo primis Epistolis
illius tomi desudat in congerendis autoritatibus, quibus
ostendat octo prima Concilia fuisse ab Imperatoribus convo-
cata. Quidquid sit de mente Launoii, ego quidem; licet non
ignorem vix posse de facto haberi Concilium repugnantibus
Principibus, propter eorum potentiam temporalem, certissi-
mum tamen habeo, nullum penes illos jus reponi posse im-
pediendi; quominus dum Ecclesiæ necessitas postulat, Con-
cilium à summo Pontifice congregetur, præsertim in eorum
sententia, qui Papam errori obnoxium faciunt, etsi decissent
aliæ rationes, illa vel sola me convinceret, quod cùm aliis
contigerit, & rursus accidere possit, nullum existere, supre-
mum Principem Catholicum, Ecclesia tunc careret medio
convenientissimo ad confirmandam fidem adversus insurgen-
tes hæreses, si Principum infidelium, aut hæreticorum con-
sensus ad Concilii celebrationem de jure requireretur. Con-
tingit enim frequenter, ut magna Episcoporum pars ab aliis
dissentiret, ac cum ea convenire detrectaret.